

Паніум — Номер три

Видіння і призначений час: пророча паралель

Jeff Pippenger

2025-02-28

Притча про десять дів дослівно повторюється в історії ста сорока чотирьох тисяч. Другий розділ книги Авакума розкриває суть притчі, коли вказує на видіння, що промовляє наприкінці.

Я стану на свою варту, поставлю себе на вежі й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорятимуть. І Господь відповів мені й сказав: Напиши видіння і ясно виклади його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Бо видіння ще на визначений час, але в кінці воно промовить і не збреше; хоч і забариться, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Ось душа того, хто надимається, не праведна в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакум 2:1-4.

Двадцять сьомий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла також визначає «призначений час».

І серця обох цих царів будуть на те, щоб чинити зло, і вони говоритимуть неправду за одним столом; але це не вдасться, бо ще кінець буде у визначений час. Даниїла 11:27.

«Видіння», встановлене Римом, призначене для «визначеного часу», а два царі, чиє серце націлене чинити зло і говорити брехню за одним столом, визначають пророчу віху, яка настає раніше, ніж «заговорить» видіння. Перед визначеним часом два царі говорять «брехню», а коли видіння заговорить у визначений час, воно не бреше. Визначений час — це недільний закон у США, а зустріч за столом позначає початок пророчого періоду. «Видіння» сповнюється в історії під час недільного закону, але встановлюється заздалегідь, до недільного закону. Це очевидно, адже вірним сказано чекати на видіння, і їм наказано оприлюднити видіння. Вони не могли б оприлюднити його заздалегідь, до сповнення видіння, якби видіння ще не було встановлене.

Єремія представляє тих, хто «чекає» на видіння:

О Господи, Ти знаєш: згадай мене й відвідай мене, і відпомсти за мене моїм гонителям; не забирай мене у Своему довготерпінні; знай, що заради Тебе я зазнав ганьби. Знайдені були Твої слова, і я їх спожив; і Твоє слово стало мені радістю й веселістю мого серця, бо ім'ям Твоїм я названий, о Господи, Боже Саваофе. Я не сидів у зборі насмішників і не тішився; сидів самотньо через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому мій біль безперервний, а моя рана невиліковна, що не хоче загоїтися? Невже Ти будеш для мене зовсім як обманець і як води, що зникають? Тому так говорить Господь: Якщо ти навернешся, то Я поверну тебе, і ти станеш переді Мною; і якщо ти відділиш дорогоцінне від нікчемного, будеш як Мої уста; нехай вони навертаються до тебе, але ти не навертайся до них. І Я зроблю тебе для цього народу укріпленою мідною стіною;

вони воюватимуть проти тебе, але не подолають тебе, бо Я з тобою, щоб спасати тебе й визволяти тебе, — говорить Господь. І Я визволю тебе з руки безбожних і викуплю тебе з руки лютих. Єремії 15:15–21.

У недільному законі в США позначено символ «пам'яті». Саме там субота, яку завжди слід пам'ятати, стає вирішальним випробуванням. Саме там згадують блудницю Тиру, яку було забуто. Саме там Бог згадує гріхи Вавилону і виносить їй подвійний вирок.

Віха, на якій відбувається «говоріння», — це недільний закон у США, бо там звір із землі «говорить» як дракон. Там само «говорить» і ослиця в лінії пророцтва Валаама. Коли народжується Іван Хреститель, його батько Захарія, якому Бог заборонив говорити, «говорить».

І сталося, що восьмого дня вони прийшли, щоб обрізати дитину; і називали його Захарієм, за ім'ям його батька. Та мати його відповіла й сказала: Ні; але він буде названий Іваном. І сказали їй: Немає нікого з твого роду, кого так називають. І подали знаки його батькові, питаючи, як він хоче, щоб його назвали. І він попросив писальну табличку і написав, кажучи: Його ім'я Іван. І всі дивувалися. І негайно відкрилися його уста, і розв'язався його язик, і він заговорив та славив Бога. Луки 1:59-64.

При недільному законі в США смертельна рана папства зцілюється, і воно стає восьмим царством, що є з семи, коли президентом США є Дональд Трамп — восьмий президент, що є з семи. У той самий момент сто сорок чотири тисячі підносяться як знам'я. Сто сорок чотири тисячі — це восьма церква, що є з семи. При недільному законі позначається число вісім, і на восьмий день Івана обрізали, і Захарія заговорив. Ім'я Захарія означає «Бог згадав». Недільний закон є підробкою істинної суботи, яку слід було «пам'ятати». При недільному законі блудниця Тиру «згадується». Саме при недільному законі Бог «згадує» гріхи Вавилону і подвоює суд над нею.

Єремія представляє тих, хто пережив перше розчарування і хто чекає на видіння, що забарюється. Він представляє вірних, які стають Божими устами у призначений час, коли видіння говорить і не бреше. Видінню, яке промовляє у призначений час, передує те, що два царі, сидячи за одним столом, брешуть один одному. Та подія передує недільному закону і тому відбувається в історії Паніуму, як викладено у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий; це той самий період, коли "розбійники з народу" здійснюють "видіння".

І в ті часи постане багато хто проти царя півдня; також грабіжники з твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Даниїла 11:14.

«Розбійники» — це Рим, а Рим в останні дні — це католицизм. Папа утверджує видіння, і робить він це в період безпосередньо перед недільним законом. Він робить це, втрутившись у битву при Паніумі, де Трамп бере гору над Путіним. Битва відбулася у 200 році до н. е., того ж року язичницький Рим увійшов у пророчу історію. Помпей Великий завоював Єрусалим у 63 році до н. е. Ця подія сталася під час його походу на Схід, коли він втрутився в громадянську війну між братами-хасмонеями Гірканом II та Аристокбулом II. Помпей став на бік Гіркана II, обложив Єрусалим і зрештою взяв місто після тримісячної облоги. Це

ознаменувало кінець юдейської незалежності та початок римського контролю над регіоном, який згодом став римською провінцією.

До запровадження недільного закону папа римський втручається в історію, пов'язану з битвою при Паніумі. Коли він входить у пророчну історію, його поява утворює видіння; те видіння, яке ще «промовить» у «визначений час» недільного закону в США. «Видіння», що забарилося, — це невдале передбачення, яке ознаменувало початок часу зволікання в притчі про десять дів. Воно також позначило прибуття другого з трьох ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення. Невдале передбачення, що поклато початок періоду очікування, і заохочення «чекати» на його виконання, хоч воно й барилося.

В історії міллеритів період зволікання завершився на табірному з'їзді в Ексетері з 12 по 17 серпня 1844 року. Розчарування, спричинене нездійсненим передбаченням, відкрило період очікування, покликаний завершити формування характеру в двох групах дів, після чого настало пояснення попереднього нездійсненого передбачення. Пояснення в Ексетері окреслює подробиці, пов'язані з видінням, під час його сповнення. Ті самі риси можна відзначити в шістнадцятому розділі Євангелія від Матвія, коли Христос привів Своїх учнів до Кесарії Пилипової. Відтоді Христос прямо навчав учнів про те, що мало статися на хресті.

Відтоді Ісус почав відкривати Своїм учням, що Йому належить іти до Єрусалима і багато постраждати від старійшин, первосвящеників і книжників, і бути вбитим, і третього дня воскреснути. Матвія 16:21.

Слід зазначити, що щойно процитований вірш розташований між двома подіями: Ісус засвідчує, що визнання Петром Ісуса Христом, Сином Бога живого, було натхнене Святим Духом. Тоді, коли Христос почав навчати їх про майбутній хрест, Петро виступив проти цього послання, і Христос назвав Петра сатаною. Послання, яке розкривається, коли утворюється видіння, породжує два класи поклонників, обидва представлені Петром.

Кесарія Філіппова — це Паніум, і обидва вони ведуть до визначеного часу: до хреста в лінії Христа, до 22 жовтня 1844 року в історії міллеритів і до недільного закону сьогодні. Паніум, Кесарія Філіппова та табірне зібрання в Ексетері — це одна й та сама пророка віха. Саме на цій вісі видіння утворюється із введенням папи в оповідь. Утвердження видіння передують визначеному часу, бо Кесарія Філіппова передувала хресту, табірне зібрання в Ексетері передувало 22 жовтня 1844 року, а Паніум у 200 р. до н. е. передував завоюванню Єрусалима Помпеем у 63 р. до н. е. Десь перед недільним законом у США папа, який є блудницею Тиру, відкрито увійде в пророчу історію. Коли це станеться, видіння утвердиться.

Видіння встановлено у третій війні за дорученням одинадцятого розділу. Перша війна за дорученням ілюструє останню війну за дорученням, тож остання матиме ті самі пророчі характеристики, що й перша. Цар Півдня, представлений ім'ям Володимир, що означає «правитель спільноти», буде зметений через союз між Папою Римським і президентом США. Останній папа буде восьмим, що з семи, у виконання сімнадцятого розділу

Об'явлення, і останній президент буде восьмим, що з семи; так само й знамено ста сорока чотирьох тисяч буде восьмим, що з семи.

Відносини між Папою і президентом на початку були «таємним союзом», і союз восьмого й останнього президента з Папою також буде «таємним», бо в цей період блудниця Тиру за пророцтвом «забута». Союз між Рейганом і Папою Іваном Павлом II був таємним, але водночас Папа став найвпізнаванішим обличчям на землі. Те, що «забувають» стосовно блудниці Тиру, яка чинить блуд з усіма царями землі, — це певна характеристика папства, що зводить усі її гріхи в одну категорію бунту. Цією ознакою є претензія Католицької церкви на «непомилність». Цей факт настільки важливо усвідомити, що я зараз завершу цю статтю розділом від Сестри Вайт. Ми продовжимо цю тему в наступній статті, але коли ви читатимете наступний розділ із «Великої боротьби», пам'ятайте, що майже всі члени кабінету Трампа — римо-католики, з домішкою п'ятидесятництва та постійним впливом з боку Франкліна Грема, який нещодавно закликав до публічних молитов за антихриста біблійного пророцтва.

Свобода совісті під загрозою

Римське католицитво нині протестанти сприймають із набагато більшою прихильністю, ніж у минулі роки. У тих країнах, де католицизм не займає панівного становища і папісти, щоб здобути вплив, ведуть примирливу політику, зростає байдужість до вчень, які відділяють реформовані церкви від папської ієрархії; дедалі більше утверджується думка, що, зрештою, ми не так уже й розходимося в життєво важливих питаннях, як гадалося, і що невелика поступка з нашого боку приведе до кращого порозуміння з Римом. Був час, коли протестанти високо цінували свободу совісті, яку було так дорого здобуто. Вони навчали своїх дітей ненавидіти папізм і вважали, що шукати згоди з Римом означає невірність Богові. Але які ж тепер зовсім інші настрої!

Захисники папства заявляють, що церкву було очорнено, і протестантський світ схильний прийняти це твердження. Багато хто наполягає, що несправедливо судити про сучасну церкву за мерзотами й безглуздостями, які характеризували її панування протягом століть невігластва і темряви. Вони виправдовують її жахливу жорстокість як наслідок варварства тих часів і твердять, що вплив сучасної цивілізації змінив її погляди.

Невже ці особи забули про претензію на непомилність, яку ця пихата влада висувала протягом вісімсот років? Навпаки, у ХІХ столітті цю претензію було підтверджено з більшою категоричністю, ніж будь-коли раніше. Оскільки Рим стверджує, що «церква ніколи не помилялася; і, згідно з Писанням, ніколи не помилиться» (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, книга 3, століття II, частина 2, розділ 2, параграф 9, примітка 17), то як Рим може відректися від принципів, що визначали його курс у минулі віки?

Папська церква ніколи не відмовиться від своєї претензії на непомилність. Усе, що вона зробила у переслідуванні тих, хто відкидає її догмати, вона вважає правильним; і

хіба вона не повторила б ті самі дії, якби випала нагода? Якби нинішні обмеження, накладені світськими урядами, було знято, а Рим відновлено в його колишній владі, то швидко відродилися б її тиранія й переслідування.

Відомий письменник так висловлюється про ставлення папської ієрархії до свободи совісті та про небезпеки, які особливо загрожують Сполученим Штатам унаслідок успіху її політики: «Багато хто схильний приписувати будь-який страх перед римським католицизмом у Сполучених Штатах нетерпимості чи дитячості. Такі люди не бачать у характері й позиції римського католицизму нічого ворожого до наших вільних інституцій і не знаходять нічого тривожного в його зростанні. Порівняймо ж спершу деякі з основоположних принципів нашого державного ладу з принципами Католицької церкви».

Конституція Сполучених Штатів гарантує свободу совісті. Немає нічого дорожчого чи більш основоположного. Папа Пій IX у своїй енцикліці від 15 серпня 1854 року сказав: 'Абсурдні та хибні доктрини або марення на захист свободи совісті є найзгубнішою помилкою — пошестю, з усіх інших, якої в державі слід боятися найбільше.' Той самий папа у своїй енцикліці від 8 грудня 1864 року піддав анафемі 'тих, хто стверджує свободу совісті та віросповідання', а також 'усіх, хто твердить, що церква не може застосовувати силу.'

«Особливий тон Риму у Сполучених Штатах не означає зміни поглядів. Вона терпима там, де безсила. Каже єпископ О'Коннор: „Релігійна свобода лише терпиться, доки протилежне не можна буде здійснити без небезпеки для католицького світу.“ ... Архієпископ Сент-Луїса якось сказав: „Єресь і невір'я є злочинами; і в християнських країнах, як-от Італія та Іспанія, наприклад, де всі люди є католиками і де католицька релігія є істотною частиною закону країни, їх карають, як і інші злочини.“...»

'Кожен кардинал, архієпископ і єпископ у Католицькій Церкві складає присягу вірності папі, у якій містяться такі слова: 'Єретиків, схизматиків і бунтівників проти нашого згаданого владики (папи) або його вищезгаданих наступників я всіма силами переслідуватиму і протидіятиму.'-Джосія Стронг, Наша країна, розд. 5, пар. 2-4.

Це правда, що в Римо-католицькій церкві є справжні християни. Тисячі в цій церкві служать Богові відповідно до того світла, яке мають. Їм не дозволяють доступу до Його слова, і тому вони не розпізнають істини. Вони ніколи не бачили контрасту між живим служінням серця і порожньою рутинною самих лише форм і обрядів. Бог зі співчутливою ніжністю дивиться на ці душі, хоч вони виховані у вірі, що є оманливою і незадовільною. Він дасть променям світла проникнути крізь густу темряву, що їх оточує. Він відкриє їм істину, якою вона є в Ісусі, і багато хто ще приєднаються до Його народу.

Але римо-католицизм як система нині не більше узгоджується з Євангелієм Христа, ніж у будь-який попередній період своєї історії. Протестантські церкви перебувають у великій темряві, інакше вони розпізнавали б ознаки часу. Римська Церква далекоюсяжна у своїх планах і методах діяльності. Вона використовує всі можливі засоби, щоб

розширити свій вплив і посилити свою владу, готуючись до запеклої й рішучої боротьби за відновлення контролю над світом, за поновлення переслідувань і за зведення нанівець усього, що зробив протестантизм. Католицизм зміцнює свої позиції повсюди. Подивіться на дедалі більшу кількість її церков і каплиць у протестантських країнах. Погляньте на популярність її коледжів і семінарій в Америці, так широко відвідуваних протестантами. Погляньте на зростання ритуалізму в Англії та часті переходи до лав католиків. Ці явища мають викликати тривогу в усіх, хто цінує чисті принципи Євангелія.

Протестанти змовлялися з папізмом і покровительствували йому; вони пішли на компроміси й поступки, яким дивуються самі папісти і не можуть їх зрозуміти. Люди заплющують очі на справжній характер римського католицизму і на небезпеки, яких слід побоюватися від його панування. Потрібно пробудити народ, щоб він чинив опір наступові цього найнебезпечнішого ворога громадянської та релігійної свободи.

Багато протестантів вважають, що католицька релігія неприваблива і що її богослужіння — нудний, позбавлений змісту набір церемоній. Тут вони помиляються. Хоч римське католицтво й засноване на обмані, це не груба й незграбна облуда. Богослужіння Римської церкви — надзвичайно вражаючий церемоніал. Його пишний блиск і урочисті обряди полонять почуття людей і змушують замовкнути голос розуму та совісті. Око зачароване. Величні храми, урочисті процесії, золоті вітварі, оздоблені коштовностями святині, вибрані картини й вишукана скульптура апелюють до любові до прекрасного. Вуха також полонені. Музика неперевершена. Насичені ноти глибокотонного органа, зливаючись із мелодією багатьох голосів і розливаючись під високими куполами та колонадними навами її величних соборів, не можуть не породити благоговіння та пошану.

Цей зовнішній блиск, пишність і церемоніал, що лише глузують із прагнень душі, ураженої гріхом, є свідченням внутрішньої зіпсутості. Релігія Христа не потребує таких принад, щоб її рекомендувати. У світлі, що сяє від хреста, істинне християнство постає таким чистим і прекрасним, що жодні зовнішні прикраси не можуть підвищити його справжню цінність. Це краса святості, лагідний і тихий дух, що має цінність перед Богом.

Блиск стилю не обов'язково є показником чистої, піднесеної думки. Високе розуміння мистецтва, тонка вишуканість смаку часто існують у розумах, що є земними й чуттєвими. Їх часто використовує Сатана, щоб спонукати людей забути про потреби душі, втратити з поля зору майбутнє, безсмертне життя, відвернутися від свого Безмежного Помічника і жити лише для цього світу.

Релігія зовнішніх форм приваблює невідроджене серце. Пишність і церемоніал католицького богослужіння мають звабливу, зачаровуючу силу, якою багато хто обманюється; і вони починають дивитися на Римську Церкву як на самі ворота неба. Лише ті, хто твердо стоять на підвалині істини і чиї серця оновлені Духом Божим, можуть устояти проти її впливу. Тисячі, які не мають особистого пізнання Христа, будуть схилені прийняти форми благочестя без сили. Така релігія — саме те, чого

бажають маси.

Претензія церкви на право прощати приводить до того, що римський католик почуватися вільним грішити; а встановлення сповіді, без якого її прощення не надається, також потурає злу. Той, хто стає навколішки перед занепаолою людиною і відкриває на сповіді таємні думки й помисли свого серця, принижує свою людську гідність і зневажає кожен шляхетний поклик своєї душі. Розкриваючи гріхи свого життя священникові — смертному, що помиляється й грішить і надто часто зіпсутому вином та розпущою, — він знижує свої моральні стандарти і внаслідок цього оскверняється. Його уявлення про Бога зводиться до подоби занепаолого людства, бо священник виступає представником Бога. Це принизливе визнання людини перед людиною є таємним джерелом, з якого витекло багато зла, що сквернить світ і готує його до остаточного знищення. Та для того, хто любить самопотурання, приємніше визнаватися перед таким самим смертним, ніж відкривати душу Богові. Людській природі приємніше чинити покуту, ніж відрікатися від гріха; легше умертвляти плоть волосинцею, кропивою та дошкульними кайданами, ніж розіп'яти плотські пожадливісті. Важким є ярмо, яке тілесне серце воліє нести, ніж скоритися ярму Христовому.

Існує разюча подібність між Церквою Риму та юдейською церквою за часів першого пришествя Христа. Хоч юдеї потайки топталися по кожному принципу Божого закону, зовні вони були суворими в дотриманні його приписів, обтяжуючи його вимогами та традиціями, що робили послух болісним і обтяжливим. Як юдеї заявляли, що шанують закон, так і римські католики твердять, що вшановують хрест. Вони звеличують символ Христових страждань, тоді як у своєму житті відрікаються від Того, кого він представляє.

Папісти ставлять хрести на своїх церквах, на своїх вітцарях і на своєму одязі. Скрізь видно символ хреста. Скрізь його зовні шанують і звеличують. Але вчення Христа поховане під масою безглузких традицій, хибних тлумачень і суворих вимог. Слова Спасителя щодо фанатичних юдеїв із ще більшою силою стосуються керівників Римо-католицької церкви: «Вони в'язуть тягарі тяжкі та незносні й кладуть їх на плечі людей; а самі й пальцем своїм не хочуть їх рушити». Матвія 23:4. Совісні душі тримають у постійному страху, лякаючи їх гнівом ображеного Бога, тоді як багато церковних достойників живуть у розкошах і чуттєвих насолодах.

Поклоніння зображенням і реліквіям, звернення до святих і звеличення папи — це підступи Сатани, спрямовані на те, щоб відвернути думки людей від Бога і від Його Сина. Щоб довести їх до загибелі, він намагається відвернути їхню увагу від Того, через Кого лише вони можуть знайти спасіння. Він спрямовуватиме їх до будь-чого, що може замінити Того, Хто сказав: «Прийдіть до Мене, усі стуроджені та обтяжені, і Я заспокою вас». Матвія 11:28.

Сатана постійно намагається спотворити характер Бога, природу гріха і справжні питання, що стоять на кону у великій боротьбі. Його софістика послаблює обов'язковість Божого закону й дає людям дозвіл грішити. Водночас він змушує їх плекати хибні уявлення про Бога, щоб вони ставилися до Нього зі страхом і ненавистю,

а не з любов'ю. Жорстокість, притаманна його власному характеру, приписується Творцеві; вона втілюється в релігійних системах і виражається у формах поклоніння. Так осліплюються уми людей, і Сатана здобуває їх як своїх агентів, щоб воювати проти Бога. Через перекручені уявлення про божественні властивості язичницькі народи були спонукані повірити, що людські жертви необхідні, щоб здобути прихильність Божества; і страшні жорстокості чинилися в різних формах ідолопоклонства.

Римо-католицька церква, поєднавши форми язичництва і християнства і, подібно до язичництва, спотворюючи характер Бога, вдалася до практик не менш жорстоких і огидних. У дні панування Риму існували знаряддя тортур, щоб примусити до згоди з її догматами. Для тих, хто не підкорявся її вимогам, чекала страта на вогнищі. Відбувалися масові вбивства в масштабах, які ніколи не будуть відомі, доки не буде відкрито на суді. Церковні сановники, під керівництвом Сатани, свого володаря, шукали способів завдати якнайбільших мук, не позбавляючи жертву життя. У багатьох випадках цей пекельний процес повторювали до крайньої межі людської витривалості, аж доки природа не здавалася, і страждальник вітав смерть як солодке визволення.

Такою була доля противників Риму. Для його прихильників — дисципліна батога, виснажливого голоду, тілесних аскез у всіх мислимих, до нудоти моторошних формах. Щоб здобути прихильність Неба, покутники порушували Божі закони, порушуючи закони природи. Їх навчали розривати узи, які Він установив, щоб благословити й звеселити земне перебування людини. На цвинтарі покояться мільйони жертв, які провели своє життя в марних намаганнях приборкати свої природні прив'язаності, придушити — як нібито образливі для Бога — кожную думку й кожне почуття співчуття до ближніх.

Якщо ми бажаємо зрозуміти затуляту жорстокість Сатани, виявлену протягом сотень років не серед тих, хто ніколи не чув про Бога, а в самому серці й по всьому християнському світу, нам достатньо поглянути на історію римського католицизму. Через цю величезну систему обману князь зла досягає своєї мети — принести безчестя Богові й страждання людині. І, бачачи, як йому вдається маскуватися й здійснювати свою справу через керівників церкви, ми можемо краще зрозуміти, чому він має таку велику антипатію до Біблії. Якщо читати цю Книгу, відкриються милосердя й любов Божі; стане видно, що Він не накладає на людей жодного з цих тяжких тягарів. Усе, чого Він просить, — це розбите й сокрушене серце, смиренний, слухняний дух.

Христос не дав у Своєму житті прикладу, щоб чоловіки й жінки замикалися в монастирях, аби підготуватися до неба. Він ніколи не навчав, що любов і співчуття слід пригнічувати. Серце Спасителя переповнювала любов. Чим ближче людина наближається до моральної досконалості, тим гострішою стає її чутливість, тим гострішим — її сприйняття гріха, і тим глибшим — її співчуття до страждених. Папа заявляє, що є намісником Христа; але як його характер витримує порівняння з характером нашого Спасителя? Чи відомо, щоб Христос віддавав людей у в'язницю чи на дубу за те, що вони не віддавали Йому шани як Небесному Царю? Чи було чути Його голос, який засуджував на смерть тих, хто не приймав Його? Коли Його не прийняли

жителі одного самарійського села, апостол Іван сповнився обурення і запитав: «Господи, чи хочеш, щоб ми звеліли вогню зійти з неба і пожерти їх, як зробив Ілля?» Ісус зі співчуттям поглянув на Свого учня і докорив його за суворий дух, сказавши: «Син Людський прийшов не губити життя людей, а спасати їх». Лука 9:54, 56. Який же відмінний від духу, виявленого Христом, дух Його проголошуваного намісника.

Римська церква нині постає перед світом у привабливому вигляді, прикриваючи виправданнями свою хроніку жахливих жорстокостей. Вона зодяглася в хриstopодібні шати; але вона не змінилася. Кожен принцип папства, що існував у минулі віки, існує й сьогодні. Учення, сформульовані в найтемніші віки, і досі сповідаються. Нехай ніхто не обманюється. Папство, яке протестанти тепер так готові вшановувати, є тим самим, що панувало над світом у дні Реформації, коли Божі мужі, ризикуючи життям, виступали, щоб викрити її беззаконня. Вона зберігає ту саму гординю і зухвалі домагання, завдяки яким вона панувала над царями й князями та привласнювала собі прерогативи Бога. Її дух не менш жорстокий і деспотичний тепер, ніж тоді, коли вона придушувала людську свободу і вбивала святих Всевишнього.

Папство є саме тим, про що провістило пророцтво, — відступництвом останніх часів. 2 Солунян 2:3–4. Частина його політики — приймати такий образ, який найкраще сприятиме досягненню його мети; але під мінливою подобою хамелеона воно приховує незмінну отруту змія. «Не слід дотримуватися вірності стосовно єретиків і осіб, підозрюваних в єресі» (Ленфан, том 1, стор. 516), — заявляє воно. Чи має ця влада, чий літопис протягом тисячі років написаний кров'ю святих, тепер бути визнаною частиною Церкви Христової?

«Не без підстав у протестантських країнах було висунуто твердження, що католицизм меншою мірою відрізняється від протестантизму, ніж у минулі часи. Відбулася зміна; але зміна ця не в папстві. Католицизм справді схожий на значну частину протестантизму, який існує нині, бо протестантизм від часів реформаторів значно деградував.»

Оскільки протестантські церкви шукають прихильності світу, хибне милосердя засліпило їм очі. Вони вважають правильним думати добре про всяке зло, і як неминучий наслідок зрештою вважатимуть злим усе добро. Замість того щоб стояти на обороні віри, раз назавжди переданої святим, вони тепер, так би мовити, перепрошують Рим за свою недобррозичливу думку про нього, випрошуючи прощення за свою нетерпимість.

Велика частина, навіть серед тих, хто ставить до Романізму без прихильності, не вбачає великої небезпеки в її владі та впливі. Багато хто стверджує, що інтелектуальна й моральна темрява, яка панувала в Середні віки, сприяла поширенню її догматів, забобонів і гноблення, а також що вища освіченість сучасної доби, загальне поширення знань і зростаюча ліберальність у питаннях релігії унеможливають відродження нетерпимості та тиранії. Саму думку про те, що такий стан речей існуватиме в цю просвітлену добу, висміюють. Це правда, що велике світло — інтелектуальне, моральне й релігійне — сяє над цим поколінням. На відкритих сторінках Божого Святого Слова на

світ пролилося світло з небес. Але слід пам'ятати, що чим більше світла даровано, тим більшою є темрява тих, хто його перекручує та відкидає.

Молитовне вивчення Біблії показало б протестантам справжній характер папства і викликало б у них огиду та спонукало б цуратися його; але багато хто такі мудрі у власних очах, що не відчують потреби смиренно шукати Бога, аби Він провадив їх до істини. Хоч вони й пишаються своєю освіченістю, вони невігласні як у Писанні, так і в Божій силі. Їм потрібен якийсь засіб, щоб заспокоїти своє сумління, і вони шукають те, що є найменш духовним і найменш принизливим. Те, чого вони бажають, — це спосіб забувати Бога, який видаватиметься способом пам'ятати про Нього. Папство добре пристосоване, щоб задовольнити потреби всіх таких. Воно призначене для двох класів людства, що охоплюють майже весь світ: для тих, хто хотів би спастися своїми заслугами, і для тих, хто хотів би спастися у своїх гріхах. Ось у чому таємниця його сили.

Було показано, що час великої інтелектуальної темряви сприяє успіхові папства. Ще буде доведено, що й час великого інтелектуального світла так само сприятливий для його успіху. У минулі віки, коли люди не мали Божого Слова й знання істини, їхні очі були зав'язані, і тисячі потрапляли в тенета, не бачачи сітки, розстеленої під їхні ноги. У цьому поколінні є чимало таких, чиї очі засліплює блиск людських спекуляцій, «науки, фальшиво так названої»; вони не розпізнають сітки й потрапляють у неї так само легко, як і з зав'язаними очима. Бог задумав, щоб інтелектуальні здібності людини сприймалися як дар від її Творця і служили істині та праведності; але коли плекаються гордість і амбіції, і люди підносять власні теорії над Словом Божим, тоді розум може завдати більшої шкоди, ніж невігластво. Таким чином сучасна лженаука, що підриває віру в Біблію, виявиться такою ж успішною в підготовці шляху до прийняття папства з його привабливими формами, як і позбавлення людей знання колись відкрило шлях для його піднесення в Темні віки.

У тих рухах, що нині тривають у Сполучених Штатах і спрямовані на те, щоб забезпечити для установ і звичаїв церкви підтримку держави, протестанти йдуть слідами папістів. Ба більше, вони відкривають двері для папства, аби воно відновило в протестантській Америці те верховенство, яке втратило у Старому Світі. А те, що надає цьому рухові ще більшої ваги, — це факт, що головною метою є запровадження примусового дотримання неділі — звичаю, який походить від Риму і який вона проголошує знаком своєї влади. Саме дух папства — дух пристосування до світських звичаїв, пошанування людських традицій понад Божі заповіді — пронизує протестантські церкви і веде їх до того, щоб чинити ту саму справу звеличення неділі, яку папство вже здійснювало раніше.

Якщо читач хоче зрозуміти, які сили буде залучено в боротьбі, що незабаром настане, йому досить простежити історію тих засобів, які Рим уживав для досягнення тієї самої мети в минулі віки. Якщо він бажає знати, як об'єднані папісти й протестанти поводитимуться з тими, хто відкидає їхні догмати, нехай зверне увагу на дух, який Рим виявляв щодо Суботи та її захисників.

Королівські едикти, вселенські собори та церковні постанови, підтримані світською владою, були тими кроками, завдяки яким язичницьке свято здобуло почесне становище в християнському світі. Першим публічним заходом, який запроваджував обов'язкове дотримання неділі, був закон, виданий Костянтином (321 р. н. е.). Цей едикт зобов'язував міщан відпочивати в «шанований день сонця», але дозволяв селянам продовжувати свої сільськогосподарські роботи. Попри те, що це фактично був язичницький закон, імператор забезпечував його виконання після свого номінального прийняття християнства.

Оскільки царський указ не виявився достатньою заміною божественного авторитету, Євсевій, єпископ, який шукав прихильності у правителів і був особливим другом і піддесником Костянтина, висунув твердження, що Христос переніс святкування суботи на неділю. На підтвердження цього нового вчення не було наведено жодного свідчення зі Святого Письма. Сам Євсевій мимоволі визнає його хибність і вказує на справжніх авторів цієї зміни. «Усе, — каже він, — що було обов'язком робити в суботу, ми перенесли на День Господній». — Роберт Кокс, «Закони суботи та суботні обов'язки», сторінка 538. Але аргумент на користь неділі, хоч і безпідставний, став для людей заохоченням до попирання Господньої суботи. Усі, хто прагнув честі від світу, прийняли це популярне свято.

Коли папство міцно утвердилося, справа звеличення неділі продовжувалася. Певний час люди займалися сільськогосподарською працею, коли не відвідували церкву, і сьомий день усе ще вважався суботою. Але поступово відбулася зміна. Особам у священному сані було заборонено виносити судові рішення в будь-яких цивільних спорах у неділю. Невдовзі всім, незалежно від стану, наказали утримуватися від звичайної праці під загрозою штрафу для вільних і ударів різками для слуг. Згодом постановили, що багаті мають каратися втратою половини свого майна; і, нарешті, що, якщо й далі впираються, їх слід обертати на рабів. Нижчі стани мали зазнавати довічного вигнання.

Також вдавалися до чудес. Серед інших див повідомлялося, що коли землероб, який збирався орати своє поле в неділю, чистив свій плуг залізом, це залізо намертво застрягло в його руці, і протягом двох років він носив його з собою, «на його надзвичайно великий біль і сором». - Френсіс Вест, «Історичний і практичний трактат про День Господній», сторінка 174.

Згодом папа дав розпорядження, щоб парафіяльний священник напоумляв порушників неділі і закликав їх іти до церкви та молитися, аби вони не накликали якогось великого лиха на себе та сусідів. Церковний собор висунув аргумент, настільки широко вживаний, навіть протестантами, що, оскільки людей уражала блискавка, коли вони працювали в неділю, то неділя має бути суботнім днем. "Очевидно, — казали прелати, — наскільки великим було Боже невдоволення через їхнє нехтування цим днем." Тоді було зроблено заклик, щоб священники та служителі, королі й князі, і всі вірні люди "доклали всіх можливих зусиль і турботи, аби цей день було повернуто до його честі і, для честі християнства, надалі побожніше дотримувано". - Томас Морер, Трактат у

шести діалогах про назву, поняття та додержання Господнього дня, сторінка 271.

Оскільки постанови соборів виявилися недостатніми, до світської влади звернулися з проханням видати едикт, який вселив би страх у серця людей і змусив би їх утримуватися від праці в неділю. На синоді, що відбувся в Римі, усі попередні рішення були підтвержені з більшою силою та урочистістю. Їх також було включено до церковного права, а їх виконання забезпечувалося світською владою майже по всьому християнському світові. (Див. Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

Проте відсутність підстав зі Святого Письма для святкування неділі спричиняла чимало збентеження. Люди ставили під сумнів право своїх учителів відкидати чітке твердження Єгови: «Сьомий день — субота Господа, Бога твого», аби вшанувати день сонця. Щоб компенсувати брак свідчень Писання, були потрібні інші засоби. Палкий прихильник неділі, який приблизно наприкінці дванадцятого століття відвідав церкви Англії, зустрів опір з боку вірних свідків істини; і його зусилля були настільки безплідними, що він на деякий час полишив країну та заходився шукати засобів, щоб нав'язати свої вчення. Коли він повернувся, цю нестачу було усунуто, і в подальшій праці він мав більший успіх. Він привіз із собою сувій, нібито від Самого Бога, який містив потрібний наказ щодо святкування неділі, із жахливими погрозами, покликаними залякати непокірних. Про цей коштовний документ — така ж ниця підробка, як і установа, яку він підтримував, — говорили, що він упав з неба і був знайдений у Єрусалимі, на вівтарі святого Симеона, на Голгофі. Та насправді він походив із папського палацу в Римі. Шахрайства й підробки задля посилення влади та процвітання церкви в усі часи вважалися законними папською ієрархією.

Сувій забороняв працювати від дев'ятої години, тобто третьої пополудні, в суботу до сходу сонця в понеділок; а його авторитет, як заявлялося, було підтверджено численними чудесами. Повідомлялося, що людей, які працювали після призначеної години, вражав параліч. Мельник, який намагався молоти своє зерно, побачив, як замість борошна хлинув потік крові, а млинове колесо зупинилося, незважаючи на сильний напір води. Жінка, яка поставила тісто в піч, коли вийняла його, виявила, що воно сире, хоча піч була дуже гаряча. Інша, яка приготувала тісто для випікання о дев'ятій годині, але вирішила відкласти його до понеділка, наступного дня виявила, що його перетворено на буханці й спечено божественною силою. Чоловік, який спік хліб після дев'ятої години в суботу, наступного ранку, коли розламав його, побачив, що з нього потекла кров. Саме такими абсурдними й забобонними вигадками прихильники неділі намагалися утвердити її святість. (Див. Роджер де Ховеден, *Аннали*, т. 2, с. 526–530.)

У Шотландії, як і в Англії, більше шанування неділі було забезпечено шляхом поєднання з нею частини стародавньої суботи. Але час, який належало зберігати святим, різнився. Едикт короля Шотландії проголошував, що «субота від дванадцятої години дня має вважатися святою», і що ніхто, від того часу до ранку понеділка, не повинен займатися світськими справами. — Морер, сторінки 290, 291.

Але попри всі зусилля утвердити святість неділі, самі папісти публічно визнавали божественне установлення суботи та людське походження інституції, якою її було замінено. У шістнадцятому столітті папський собор відверто заявив: «Нехай усі християни пам'ятають, що сьомий день був освячений Богом і був прийнятий та дотримувався не лише юдеями, але й усіма іншими, які удають, що поклоняються Богові; хоча ми, християни, змінили їхню суботу на Господній день». — Там само, с. 281, 282. Ті, хто втручався в божественний закон, добре розуміли характер своєї справи. Вони свідомо ставили себе над Богом.

Яскравою ілюстрацією політики Риму щодо тих, хто з ним не погоджувався, стало тривале й криваве переслідування вальденсів, деякі з яких дотримувалися суботи. Інші подібно страждали за свою вірність четвертій заповіді. Особливо показовою є історія церков Ефіопії та Абіссинії. Серед мороку Темних віків християни Центральної Африки зникли з поля зору й були забуті світом, і протягом багатьох століть вони користувалися свободою у сповіданні своєї віри. Та зрештою Рим довідався про їхнє існування, і невдовзі імператора Абіссинії підступом схилили до визнання папи як намісника Христа. Після цього були зроблені інші поступки.

Було видано едикт, що забороняв дотримання суботи під загрозою найсуворіших кар. (Див. Майкл Геддес, «Історія Церкви Ефіопії», с. 311, 312.) Але папська тиранія невдовзі стала таким нестерпним ярмом, що абіссинці вирішили скинути його. Після запеклої боротьби римських католиків було вигнано з їхніх володінь, і давню віру відновлено. Церкви раділи своїй свободі і ніколи не забули уроку, якого навчилися щодо обману, фанатизму та деспотичної влади Риму. У межах свого відокремленого царства вони були задоволені тим, щоб залишатися невідомими решті християнського світу.

Церкви Африки дотримувалися суботи так, як її дотримувалася папська церква до свого повного відступництва. Дотримуючись Божої заповіді, вони святкували сьомий день, а в неділю утримувалися від праці згідно зі звичаєм церкви. Здобувши верховну владу, Рим потоптав Божу суботу, щоб звеличити свою; але церкви Африки, приховані майже тисячу років, не поділяли цього відступництва. Коли вони потрапили під владу Риму, їх змусили відкинути істинну і звеличити фальшиву суботу; але щойно вони відновили свою незалежність, вони повернулися до послуху четвертій заповіді.

Ці свідчення минулого ясно показують ворожість Риму до істинної суботи та її захисників, а також засоби, до яких він вдається, щоб вшанувати створене ним установлення. Слово Боже вчить, що ці сцени повторяться, коли римо-католики та протестанти об'єднуються для звеличення неділі.

Пророцтво Об'явлення 13 проголошує, що влада, представлена звірем з ягнячими рогами, змусить 'землю та тих, що живуть на ній' поклонитися папству — там символізованому звіром 'подібним до леопарда'. Звір із двома рогами також скаже 'тим, що живуть на землі, щоб вони зробили образ звіра'; і, більше того, накаже всім — 'малим і великим, багатим і бідним, вільним і рабам' — прийняти знак звіра. Об'явлення 13:11–16. Було показано, що Сполучені Штати — це влада, представлена звірем з ягнячими рогами, і що це пророцтво сповниться, коли Сполучені Штати запровадять

примусове дотримання неділі, яке Рим вважає особливим визнанням своєї зверхності. Та в цьому вшануванні папства Сполучені Штати не будуть самі. Вплив Риму в країнах, що колись визнавали її панування, іще далеко не знищено. А пророцтво передвіщає відновлення її влади. 'Я бачив одну з його голів, наче поранену на смерть; і смертельна його рана загоїлася, і вся земля дивувалася за звіром.' Вірш 3. Завдання смертельної рани вказує на падіння папства в 1798 році. Після цього, каже пророк, 'смертельна його рана загоїлася; і вся земля дивувалася за звіром.' Павло прямо заявляє, що 'людина гріха' перебуватиме аж до Другого Пришестя. 2 Солунян 2:3–8. До самого кінця часу він продовжуватиме справу обману. І об'явитель проголошує, також маючи на увазі папство: 'Йому поклоняться всі, хто живе на землі, чий імена не записані в книзі життя.' Об'явлення 13:8. І в Старому, і в Новому Світі папство отримає вшанування через пошану до недільної установи, що спирається виключно на авторитет Римської Церкви.

Від середини дев'ятнадцятого століття дослідники пророцтв у Сполучених Штатах несли це свідчення світові. У подіях, що відбуваються нині, видно швидкий поступ до виконання пророцтва. У протестантських учителів те саме домагання божественного авторитету для святкування неділі і той самий брак свідчень Писання, що й у папських вождів, які фабрикували чудеса, щоб замінити Боже повеління. Твердження, що Божі суди приходять на людей за їхнє порушення недільної суботи, повторюватиметься; уже починають на ньому наполягати. А рух за примусове дотримання неділі швидко набирає сили.

Римська церква дивовижна своєю проникливістю та хитрістю. Вона бачить наперед, що має статися. Вона вичікує, бачачи, що протестантські церкви віддають їй шану, приймаючи фальшиву суботу, і що вони готуються примусово запровадити її тими самими засобами, які вона сама застосовувала в давні часи. Ті, хто відкидає світло істини, ще шукатимуть допомоги цієї самопроголошеної непомильної влади, щоб звеличити встановлення, що походить від неї. Нескладно уявити, з якою готовністю вона прийде протестантам на допомогу в цій справі. Хто краще, ніж керівники папства, знає, як чинити з тими, хто не кориться церкві?

Римо-католицька церква з усіма своїми відгалуженнями по всьому світу становить єдину величезну організацію, що перебуває під контролем папського престолу і покликана служити його інтересам. Її мільйони вірян у кожній країні світу мають вважати себе пов'язаними вірністю папі. Незалежно від їхньої національності чи уряду вони мають вважати владу церкви вищою за будь-яку іншу. Хоча вони можуть приносити присягу вірності державі, та за цим стоїть обітниця послуху Риму, що звільняє їх від будь-яких зобов'язань, ворожих її інтересам.

Історія свідчить про її хитрі й наполегливі зусилля проникнути в справи держав; і, закріпившись, просувати власні цілі, навіть ціною руїни князів і народу. У 1204 році папа Інокентій III вибив у Петра II, короля Арагона, таку надзвичайну присягу: 'Я, Петро, король арагонців, визнаю і обіцяю завжди бути вірним і покірним моему владиці, папі Інокентію, його католицьким наступникам і Римській Церкві, і вірно зберігати моє королівство в його послуху, захищаючи католицьку віру і переслідуючи еретичну

порочність.'-Джон Даулінг, 'Історія романізму', кн. 5, розд. 6, сек.

55. Це узгоджується з твердженнями щодо влади римського понтифіка: «що він має право усувати імператорів з престолу» і «що він може звільняти підданих від присяги вірності неправедним правителям». — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

І нехай пам'ятають: Рим вихваляється тим, що ніколи не змінюється. Принципи Григорія VII та Інокентія III й досі є принципами римсько-католицької церкви. І якби вона лише мала владу, то застосувала б їх на практиці з такою самою завзятістю тепер, як і в минулих століттях. Протестанти мало розуміють, що роблять, коли пропонують скористатися допомогою Риму в справі звеличення неділі. Поки вони зосереджені на досягненні своєї мети, Рим прагне відновити свою владу, повернути втрачене панування. Щойно у Сполучених Штатах буде встановлено принцип, що церква може використовувати або контролювати владу держави; що релігійні приписи можуть забезпечуватися примусом світських законів; одним словом, що влада церкви й держави має панувати над сумлінням, і тріумф Риму в цій країні гарантовано.

«Слово Боже попередило про насувну небезпеку; якщо його знехтують, протестантський світ дізнається, якими насправді є наміри Рима, лише тоді, коли буде надто пізно уникнути пастки. Вона тихо набуває влади. Її доктрини чинять свій вплив у законодавчих залах, у церквах і в серцях людей. Вона зводить свої високі й масивні споруди, в таємних закутках яких її колишні переслідування будуть повторені. Потай і непомітно вона зміцнює свої сили, щоб просувати власні цілі, коли настане час завдати удару. Усе, чого вона бажає, — це вигідне становище, і його їй уже надають. Ми скоро побачимо й відчуємо, у чому полягає мета римського елемента. Хто повірить і коритиметься Слову Божому, той накличе на себе осуд і переслідування». Велика боротьба, 563–581.